



תת"ע 3568/08/15 - מדינת ישראל נגד קסלר ארנון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3568-08-15 מדינת ישראל נ' קסלר ארנון
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

קסלר ארנון

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 10.6.15, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין, נהיגה בקלות ראש וכן ללא רישיון רכב תקף ותעודת ביטוח תקפה (להלן - הדו"ח), עבירות על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סעיף 2 לפקודת התעבורה וסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, בהתאמה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 10.6.15, בשעה 11:00 לערך, נהג הנאשם בקטנוע ברחוב הזמיר בקרית אונו, בסמוך לבית מספר 41, בקלות ראש, בכך שהרכיב ילדה כבת שנתיים על הקטנוע, כשהיא עומדת בין רגליו וללא קסדת בטיחות על ראשה וכאמור לעיל, נהג גם ללא רישיון רכב תקף, פרק זמן של 22 חודשים וללא תעודת ביטוח תקפה.

הנאשם הודה בכך שנהג ללא רישיון רכב תקף, אך כפר בעבירות הנוספות וטען: "אני לא מודה באשמה בכלל. אני לא נסעתי עם האופנוע. נכון שהילדה ישבה בין הרגליים שלי, אבל לא הסעתי אותה, דחפתי את האופנוע עם הרגליים שלי, האופנוע לא היה מונע בכל מקרה. כשדחפתי את האופנוע הוא זז קדימה במרחק מסוים. הילדה בת 3.5. האופנוע לא זז כבר שנתיים. רישיון הרכב פקע ב-8/13. ביטוח גם לא היה לי".

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ל עומרי גולן, עורך הדו"ח, מטעמו הוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ודו"ח פעולה, שסומן ת/2.

עד תביעה מספר 2 - מר איל שרביט, פקח עירוני, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/3. הנאשם התנגד להגשת המזכר, כמפורט בעמוד 4 לפרוטוקול, שורה 17, אך זאת, ללא כל טעם ענייני וממשי, אלא בטיעון הסתמי והמופרך, כי "נראה שהתביעה כתבה זאת". ברי, כי מקום בו העד הזהיר והצהיר כי הוא שערך את המסמך שבנדון, לא היה כל בסיס



להתנגדותו הסתמית של הנאשם.

ע"פ גרסת המאשימה, עדי התביעה הגיעו למקום, בעקבות תלונה שהתקבלה במוקד המשטרה, לפיה, כאמור ב-2/ת - "בכתובת הנ"ל, במקום שנקרא "גנון של ארנון", הגנן מרכיב ילדים קטנים ומשתולל איתם על הכביש, נוסע ללא קסדה, מסכן את חיי הילדים, קורה כל יום וגם כעת...".

העדים תיארו כיצד הגיעו למקום, ערכו סריקות בגינה סמוכה ואז, הבחינו בנאשם רוכב על קטנוע, ללא קסדה ומתקדם לעברם. בהגיע הנאשם בסמוך לעדים, הם הבחינו כי בין רגליו עומדת ילדה קטנה, כבת שנתיים האוחזת בחלק הקדמי של האופנוע והיא ללא קסדה.

עד תביעה 1 ביקש את פרטיו של הנאשם, שמסר את שמו וכי הוא מנהל גן ילדים בסמוך. העד שאל את הנאשם לגילה של הילדה ונענה כי היא בת שנתיים ובהמשך, שאל את הנאשם מדוע הוא מסיע ילדה בגיל זה והנאשם השיב כי הוריה מאשרים זאת וזו לא פעם ראשונה כי הוא מרכיב את ילדי הגן.

עד תביעה 1 נחקר על ידי הנאשם ועמד על כך ששוחח אתו באותו מעמד ורשם מפיו את גרסתו לגבי המקרה, לרבות דברי הנאשם כי הורי הילדים מסכימים שיסיע אותם על הקטנוע.

עד תביעה 2 נחקר ואישר כי הבחין בנאשם מגיע לעברו בנסיעה ושגילה המשוער של הילדה שהרכיב הנאשם, היה שנתיים.

על פי גרסת הנאשם, הוא הסיע את הילדה בכוח גופו, על הקטנוע, אך אין זה דבר שהוא נוהג לעשות וממילא, מדובר במשהו פשוט ולא בעבירה חמורה.

הנאשם טען כי כלל לא שוחח עם עד תביעה 1 והדו"ח נמסר לו אחרי כשעתיים.

הנאשם הכחיש כי הוסברה לו מהות העבירה וכי סירב לחתום על קבלת הדו"ח.

הנאשם נחקר ואישר כי היה ללא קסדה וכך גם הילדה שאתו וטען, כי מנקודת מבטו, אין שום בעיה להסיע כך ילדה, כאשר הוא דוחף את הקטנוע ברגליו. הנאשם טען כי כלל לא היה לו מפתח לקטנוע.

הנאשם נחקר ואישר כי ההורים מסכימים שיסיע את ילדיהם, אך הכחיש כי אמר זאת לעדי התביעה.

הנאשם נשאל אם הוא יודע כי החוק קובע שדחיפת רכב בכוח הגוף כמוה כנהיגה והשיב: "כנראה שאני אשם" -ראה עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 1-2.

הנאשם הגיש את 1/נ, ממנו עולה כי במועד העבירה, היה לו ביטוח תקף ומכאן, כי העבירה היא אי הצגת תעודת ביטוח תקפה, בניגוד לתקנה 9(א) לתקנות התעבורה.



לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירות של נהיגה בקלות ראש וללא רישיון רכב תקף, המיוחסות לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. תקנה 164 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, קובעת: **"לעניין חלק זה, מי שמסיע רכב בגופו דינו כדין נוהג רכב"**.
 2. מן האמור לעיל עולה, כי גם אם הייתי מקבלת את גרסת הנאשם, היה עלי להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום, שכן, הנאשם הודה כי הסיע ילדה קטנה, ללא קסדה לראשה, כאשר היא עומדת בין רגליו, על הקטנוע שבנדון.
 3. אמש"ך ואומר, כי גרסת עדי התביעה, עשתה עלי רושם אמין ביותר וענייני, בעוד שגרסת הנאשם הייתה לא אמינה וזאת בלשון המעטה ואני דוחה טענתו כי הגיע למקום שלא בנסיעה וכי עד תביעה 1 לא שוחח אתו כלל, שכן הדברים שנרשמו מפיו, תואמים את גרסתו בבית המשפט, בין היתר, לגבי הסכמת הורי ילדי הגן למעשיו.
 4. הנאשם נמנע מלהביא לעדות את הסייעת שהייתה בקרבתו, לטענתו, אף שיכלה לתמוך בגרסתו וטעמיו עמו.
 5. נוכח האמור, אני קובעת כי הנאשם נהג בקטנוע, בנסיבות שפורטו בכתב האישום.
- לפיכך, הנני קובעת כי הנאשם עבר עבירות של נהיגה בקלות ראש וללא רישיון רכב תקף כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון, מזכה אותו מעבירה של נהיגה ללא תעודת ביטוח תקפה, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי ומכח הסמכות הנתונה לי בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, אני מוצאת כי די בראיות שהובאו בפני על מנת לקבוע כי הנאשם עבר עבירה של אי הצגת תעודת ביטוח, עבירה על תקנה 9(ב) לתקנות התעבורה.
- לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן גם מפני עבירה זו, שכן מדובר באותה מסכת עובדתית וראייתית ואין בכך משום הפתעה או פגיעה בזכויותיו הדיוניות.
- זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ו, 20 דצמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה בלבד